

Motion

1976/77: 1673

av herrar Hagel och Lövenborg
med anledning av propositionen 1976/77:149 om arbetsmiljölag
m. m.

Den i propositionen 1976/77:149 angivna grundregeln att arbetet skall anpassas till människans förutsättningar i fysiskt och psykiskt avseende är en hög och ädel målsättning som emellertid aldrig kan förverkligas i ett kapitalistiskt samhälle där produktionen av varor och tjänster dikteras av kravet på profiter – och maximala sådana.

De förbättringar i arbetsmiljöhänseende som görs inom ramen för kapitalistiska produktionsförhållanden är resultat av att i första hand industriarbetarna i ökad grad har kommit till insikt om riktigheten i det som Karl Marx framhöll, nämligen att arbetaren säljer sin arbetskraft för att kunna bibehålla den – fränsett den naturliga kraftförlusten – men inte för att förstöra den. Som en följd av denna insikt ställer han krav på att lagstiftningen ändras och förbättras.

Ett sedan länge ställt krav från den fackliga rörelsens sida, att prövning av arbetsprocesser, arbetsmetoder eller anläggningar skall ske *innan* dessa tas i bruk, har tillgodosetts i föreliggande lagförslag, vilket vi noterar som positivt. Vi uttrycker därför förhoppningen att detaljerade och stränga tillämpningsanvisningar utarbetas i anslutning till tredje kapitlets åttonde paragraf. Framför allt när det gäller importerade maskiner och ämnen är en rigorös förhandsprövning ett oeftergivligt krav. I övrigt är lagtexten behäftad med många "bör" och "kan" – ord som absolut inte hör hemma i en lag som har till syfte att skydda liv och hälsa. Ett exempel på ett sådant tänjbart begrepp återfinns i tredje kapitlets sjunde paragraf där det heter att vid ett gemensamt arbetsställe kan de som där bedriver arbete överenskomma om att en av dem skall ansvara för samordningen av arbetarskyddet. Med hänsyn till det stora antalet underentreprenörer inom de flesta sektorer av arbetslivet krävs en klar och bindande lagtext.

Rasters längd och förläggning skall, enligt förslaget, på förhand anges så noga "som omständigheterna medger". Skrivningen är otillfredsställande. En minimitid för rasternas längd måste skrivas in i lagen. Beträffande den maximala dygns- och veckoarbetstiden för minderåriga är denna enligt förslaget alltför lång. Arbetarpartiet kommunisterna kan inte acceptera att minderåriga tillåts arbeta *längre* per dygn och vecka än den nuvarande alltför långa normalarbetstiden. Vi kan heller inte acceptera att man i en ny lag på arbetsmiljöns område skriver in att den minsta s. k. veckovilan får vara så kort som trettiosex timmar. En hårdtagning från arbetarköparnas sida

av en sådan lagtext skulle innebära en legal överexploatering av arbetarnas fysiska och psykiska hälsa.

Med stöd av det anförda hemställs

att riksdagen i anledning av regeringens proposition 1976/77:149 beslutar

1. att 3 kap. 7 § andra stycket ges följande lydelse:

I fråga om annat gemensamt arbetsställe än som avses i första stycket skall de som bedriver arbete där överenskomma att en av dem skall ha ansvar för samordningen. Sådan överenskommelse skall vara skriftlig.

2. att 4 kap. 1 § andra stycket ges följande lydelse:

Längden och förläggningen av rast skall anges på förhand. Ingen rast får vara kortare än 30 minuter.

3. att i tredje stycket "fem timmar i följd" ändras till fyra timmar i följd,

4. att i 4 kap. 6 § första stycket "trettiosex timmar" ändras till sextio timmar,

5. att 5 kap. 5 § första stycket får följande lydelse:

Minderårig får icke anlitas till arbete mer än sju timmar av dygnet eller trettiofem timmar i veckan.

Stockholm den 31 maj 1977

ROLF HAGEL (-)

ALF LÖVENBORG (-)